

Sofia Karlsson, Konserthuset, Växjö, 2009-04-26

Skrivet av Annika Torstensson

När jag kör de 12 milen till Växjö så strålar solen från en alldeles klarblå himmel. Men man känner ännu att värmen inte har tagit fäste i luften. Vad jag inte visste då var att när jag, utan jacka, kliver ut från Växjös konserthus klockan 21.00 kommer känna vårvärmen i luften. Då jag knappt lyssnat på Sofia innan så är jag full av förväntan när jag går in i ett alldeles underbart konserthus. Huset är fullt av folk som väntar på att få ta plats.

Så kommer Sofia in på scenen och applåderna ekar. Första låten är en Allan Edvallåt som jag är osäker på namnet på. Kan det vara *Kärlekvisa*? Sofia strålar barfota i sin vackra vinröda, långa klänning. De andra musikerna strålar för den delen också. Speciellt Olle Linder som har vita byxor, vit väst och kvällen till ära en vit hatt på sig.

Nästa visa är Sofias egen och handlar om en tunnelbana, *Skärmabrink*, och vad som där händer om nätterna.

Ljudet är bland det bästa jag hört på en konsert. Stor eloge till ljudteknikern som jag tror heter Mats Andersson. Scenen är även den bra då den är låg och gör att folket längst fram slipper få nackspärr. (Förstår inte varför inte fler har det på det viset.)

Underbara Du var där ljuder ut i hallen. Därefter berättar Sofia att hon för ett litet tag sedan fick höra om hjärtat som kan frysa. Hjärtat får en smäll och för varje smäll så läggs det på lager efter lager av en yta. Det kan vara en förklaring till att det ibland kan vara svårt att förstå att längst därunder alla lager finns det faktiskt ett litet barnahjärta. Därefter kommer sången *Smält mig till glöd*.

Violinspelerskan Emma Reid som denna kväll spelar sista gången med Sofia och grabbarna får nu spela en låt som hon själv skrivit. Härligt fiolspel!

Därefter kommer en helt underbar tolkning av Dan Anderssons dikt *Spelmanen*. Olle Linder på kontrabas är sanslöst duktig och verkar vara en klippa att luta sig emot med den kunskap han verkar äga.

Sedan blir det en polska av Pelle Björnlert. Som vanligt har jag lite svårt för instrumentala låtar. Nu återgår vi till ordningen med den härliga rösten som sjunger "Kom låt oss vandra ut i den kärlek som aldrig tar slut". En slags dopvisa förklarar Sofia.

Nu tar gitarristen ordet och vill göra reklam för de fina tröjorna, cd-skivor, handledsvärmare och plektrum som man kan köpa utanför innan man går hem. Han förklarar att det ligger olika plektrum i påsen som man kan köpa och att han nu ska spela på ett lila. Det vita kan man använda som nybörjare och det är lite mjukare. Sofia lägger sig i och säger att hon själv spelar på ett Winnerbäck-plektrum. Skratt i hallen! Jag vet inte hur plektrumförsäljningen gick den här kvällen.

Man märker att Sofia har ett speciellt förhållande till Dan Anderssons dikter. Hon gör dom suveränt på sitt eget vis. Nu kommer *Hemlängtan*.

Och helt plötsligt befinner jag mig i Mattisskogen och hör Sofia göra ett Ronja Rövardotter-vårskrik och det riktigt studsar mellan väggar, tak och golv. Och så står Olle Linder framme på scenen med en tamburin och ger oss ett helt otroligt tamburinsolo. Jag har aldrig varken sett eller hört något skickligare på det här instrumentet.

Sofia fortsätter och säger att de skulle spela en ny låt om det kändes bra med publiken och det gör det säger hon och går bort till en 50-60-årig gammal tramporgel. Hon försöker ändra micken till rätt höjd men får be om hjälp. Ljudteknikern är otroligt duktig men tydligen också väldigt stark. Medan hon håller på att få ordning på micken så frågar hon oss om vi har en bärbar tramporgel till salu. Inget svar från publiken. Hon fortsätter med att vi kanske har någon som vi känner som har en och ber oss höra av oss i så fall. Sofia är fullkomligt galen i gamla saker. "Det ser ut som en loppis hemma hos mig. Ibland känner jag mig riktigt gammal. Jag älskar 30-talsfilmer som vi kollar på i turnébussen. Nu har jag till och med börjat mangla". Så en kväll efter manglingen så